

то въ ржцете на прагътъ предъ къщата си и мамеше свинете, които ѝ отговаряха съ дружелюбно груканне. Ето на какво мѣсто бѣхъ азъ осѣденъ да прекарамъ моите младини! На сжрцето ми стана твжрде тѣшко и азъ са махнахъ отъ прозорецътъ и лѣгнахъ да спа безъ да вечерямъ, ако Савеличъ и да ма умоляваше, като ми повтаряше съ сжкрушение: «Господи владико! Нищо не желае да поѣде! А какво ще да ми каже господжата, ако дѣтето ѝ са разболѣе?»

На другиятъ день утреньта, щомъ азъ захванахъ да са облачамъ, вратата са отвориша и въ стаята ми влѣзе единъ младъ офицеринъ, не високъ на бой, съ черновато и съ доволно грозно лице, но доста подвиженъ и живъ човѣкъ. «Мола ви за извинение, ми каза той на французски, — че азъ така просто дохождамъ да са опозная съ вазе. Вчера са азъ извѣстихъ за вашето дохождане, и желанието да вида най-послѣ човѣческо лице ма така завладѣ, щото азъ не можяхъ да са утѣриа. Вие ще да разберете това само тогава, когато постоите нѣкое време тука. Азъ са усѣтихъ, че тоя е онзи офицеринъ, който е билъ изгоненъ изъ гвардията за двобой. Ние тоя си часъ са запознахме. Швабринъ бѣше твжрде умненъ човѣкъ. Неговиятъ разговоръ бѣше остаръ и занимателенъ. Той съ голѣма живость ми описа семейството на командантинѣтъ, неговото общество и мѣстото, дѣто ма бѣше донесла сждбата. Азъ са смѣхъ отъ се сжрце, когато влѣзе въ стаята ми онзи инвалидъ, който кжрпѣше мундирѣтъ въ стаята на командантинѣтъ, и отъ името на Василиса Егоровна ма покани да ида у тѣхъ да обѣдвамъ. Швабринъ поиска да дойде съ мене заедно.

Като са приближихме до къщата на командантинѣтъ, то видѣхме на полянката около двайсетъ души